

[Jørgen Peder Hansen.]

udenlandske forbindelser og af hensyn til de fiskere, der hidtil har været engageret i dette specielle fiskeri i Atlanten, det gælder de bornholmske fiskere, og det gælder også nogle færøske fiskere.

Jeg finder også, det er nødvendigt i denne debat at understrege, at der blandt grønlandske fiskere er et helt oplagt behov for at nå frem til en afklaring af deres fremtidige fangstvilkår i deres egne farvande, også når det drejer sig om laksefiskeriet. Vi kan ikke se bort fra de argumenter, som de fremfører i debatten, og som er udtryk for en vis angst for fremtiden, hvis de ikke får en løsning meget snart.

I denne forbindelse vil jeg gerne nævne, at situationen under alle omstændigheder vil ændre sig afgørende ved dansk indtræden i EF, idet såvel danske som færøske fiskere da må opføre med at fiske — og det gælder jo også for laksens vedkommende — inden for 12 sømilegrænsen med udgangen af 1977. Det er denne frist, som for laksefiskeriets vedkommende nu rykkes frem til 1. januar 1976, og som betyder en fordel for de grønlandske fiskeriinteresser, fordele, som står klart for alle, og som jeg formoder helt naturligt har været med i overvejelserne i forbindelse med drøftelserne om den indgåede aftale.

Jeg tror, det er rigtigt, at vi erkender vort ansvar over for den grønlandske fiskeribefolkning i dette spørgsmål, der spiller en helt afgørende rolle for en befolkning, som i ganske særlig grad er henvist til at leve af fiskerierhvervet. Vi ved jo, at de grønlandske fiskere virker under de mest vanskelige vilkår, og det kan kun være rimeligt, at vi forsøger at sikre dem de gunstigst mulige betingelser inden for deres eget område. Jeg tror også, at den aftale, der er truffet, og som jo indebærer, at man inden for 12 sømilegrænsen sikrer en årlig kvota på ca. 1.100 t, er en aftale, som man vil se på med tilfredshed.

I denne forbindelse vil jeg for resten gerne gøre en enkelt bemærkning til et spørgsmål, som hr. Kofoed rejste i sit indlæg for et øjeblik siden. Det var hans definition af, hvad danske fiskere er. Efter min opfattelse fik vi, som naturligvis sad og lyttede intenst til hr. Kofoeds indlæg, det indtryk, at danske fiskere, det var bornholmske fiskere. Det er

jo rigtigt så langt, at bornholmske fiskere er en stor, en interesseret og en dygtig del af den danske fiskeribefolkning. Men den danske fiskeribefolkning er efter min opfattelse også den del, som er hjemmehørende på Grønland, og i hvert fald finder jeg, at det må være i vores interesse at varetage også deres interesser.

Som jeg tidligere har nævnt det, vil aftalen imidlertid betyde, at såvel danske som færøske fiskere vil blive undergivet den aftrappingsordning, som er indeholdt i aftalen, og som der nøje er redegjort for tidligere i denne debat. Det er ikke nogen eftertragtelssværdig situation for nogen at komme i, heller ikke for de berørte fiskere, men jeg finder, at regeringen har opnået en afviklingsperiode af i hvert fald en sådan længde, at der er mulighed for på en rimelig måde at fortsætte fiskeriet indtil 1975.

Jeg vil gerne her gøre den bemærkning, at det vel i det hele taget er et stort spørgsmål, om danske og færøske fiskere ville kunne opretholde et rentabelt fiskeri af laks efter dansk indtræden i EF, selv om aftalen med USA ikke var indgået. Så vidt jeg har set tallene opgjort, har danske laksefiskere i Nordvestatlanten jo fisket ca. 60 pct. af deres laksefangster inden for den grønlandske 12 sømilegrænse, og det er som nævnt et fiskeri, der alligevel ikke kan opretholdes efter 1. januar 1978.

Når der netop i denne tid, efter min mening uberettiget, lyder kritiske toner over for den indgåede aftale, må vi vel have lov til at minde om, at hele dette spørgsmål er årgammelt, som det allerede er nævnt, og at de bornholmske fiskere jo også under den forrige regering kom ud for begrænsninger i deres fiskemuligheder. Det skete jo både i Nordøstatlanten og i Nordvestatlanten. Ved Norge, hvor den bedste fiskeperiode blev skåret bort med 3 måneder, så der ikke er stort mere end en god måneds tid at fiske i; som bekendt er laksen væk fra disse fangstpladser allerede omkring den 10. maj. Men også i Nordvestatlanten blev der i 1970, uden at landsrådet vel var særlig inde i billedet, fastsat visse begrænsninger, der skulle fastlåse fangst- eller bådmaterialer til 1969-niveau, og som betød en begrænsning i fangstperioden fra 1. august til 30. november.

Jeg har forstået, at regeringen allerede